

de geheele bevolking tot de klassen met een inkomen beneden 3000 mark. Ongeveer 90 pCt.. Het kleine gedeelte der bevolking, dat de particuliere praktijk uitmaakt, wendt zich niet bij voorkeur tot de jongste artsen. Zoo tast de noodverordening het grondwettig recht aan van ieder burger, om zijn beroep uit te oefenen. Zij tast ook het natuurlijk recht van den zieke aan om zijn arts te kiezen. Zij had moeten worden aangevuld met de bepaling, dat in elk jaar slechts zooveel artsen zouden mogen worden gediplomeerd, als er in dat jaar zouden overlijden of invalide worden. Nu dit is verzuimd, behoort iedere arts tot de ziekenfondspraktijk te worden toegelaten.

De hoogleraren in de geneeskunde ondersteunen dit verlangen. De ziekenfondsen zeggen wel, dat zij niet iederen arts een minimum-inkomen kunnen waarborgen, maar dat wordt niet van hen verlangd (*Berl. Aerzte-Corresp.* 8 Mei).

SMAKELIJKE DOKTERSRECLAME. — De Duitse „gezondheidsweek”, waarvan de goede invloed op de volksziel met haar kort geheugen nu wel vervlogen zal zijn, heeft, zooals wij reeds zagen, tot allerlei reclame van bevoegden en onbevoegden gelegenheid gegeven. Een van de meest krasse staaltjes wordt in de *Berliner Aerzte Corresp.* van 15 Mei medegedeeld. Een specialist voor geslachtsziekten treedt als film-explicateur op bij een rolprent ter voorlichting van de toeschouwers op zijn gebied. Aan het einde komt op het witte doek de naam en het adres van den redenaar!

DE BELEGGINGEN DER DUITSCHE ZIEKENFONDSEN. — In 1924 is, volgens ambtelijke berichten, een bedrag van ruim 175 millioen mark door de Duitse ziekenfondsen belegd.

Voor noodmaatregelen ten koste van de noodlijdende artsen bestond dus geen dringende reden. De Hartmannbund noodigt nu al zijn leden uit, het bestuur bericht te geven, als hun feiten bekend worden, dat ziekenfondsen in de jaren 1924 en 1925 groote uitgaven hebben gedaan (*Deutsche med. Wochenschr.* 28 Mei).

Het is jammer, dat daarbij geen onderscheid wordt gemaakt tusschen berichten over aankoop van land, het verstrekken van leeningen of het bouwen van administratiegebouwen, en berichten over het bouwen van diagnostische instituten of gebouwen voor baden of voor lichtbehandeling.

Voor het doel, waarmede de bond deze gegevens verzamelt, maakt dit wel degelijk onderscheid. Men moet niet kunnen zeggen: de dokters begeeren alles, ook ten koste van diagnostiek en behandeling.

DE BETEEKENIS DER LEVENSVZERKERING IN DE VEREENIGDE STATEN. — Ongeveer 55 millioen, de helft van de inwoners van de Vereenigde Staten, bezitten tezamen 100 millioen polissen voor levensverzekering, ter waarde van 133300 millioen dollars. Aan premies wordt jaarlijks ruim 3 millioen dollars betaald, terwijl aan uitkeeringen de helft wordt terugbetaald. De Staat ontvangt evenveel geld als de 170 levensverzekeringsmaatschappijen, maar geeft nog meer uit dan hij ontvangt.

Aan geneeskundigen wordt voor keuringen jaarlijks 15 millioen dollars uitbetaald. In een vergadering van voorzitters van levensverzekeringsmaatschappijen is door sommigen gezegd, dat de gekeurde verzekerden meer verlies opleveren dan de niet gekeurde, en door anderen, dat het voordeel, dat de keuring waarschijnlijk oplevert, geringer is dan wat voor de keuringen wordt betaald.

Niettemin houdt de practijk aan de keuringen vast, al zal het bij de gestadige uitbreiding der levensverzekering misschien eens komen tot *algemeene* verzekering van geheel de bevolking, waarbij dan keuring niet meer noodig zou zijn (*Journ. med. Ass.* 22 Mei).